

Sumonyi Zoltán

A kiürült éden

Katáng Mihály ifjúsága

*„Fülett a csend - egyet ütött.
Fölkereshetnéd ifjúságod;”*

(József Attila: Eszmélet)

Folytatás

7.

Az első kép a málló tűzfalon:
egy csővázás heverő áll az ablak
előtt, s a piros bársonyhuzaton
elnyúlt, alvó teste egy nagy kamasznak.
Hanyatt fekszik. Robajjal elhaladnak
az ablakon túl tehervonatok,
de nem zavarják délutáni álmát.
„Nahát! – mondja Katáng – ez én vagyok!
S vasárnap van. Hétköznap így nem alhatok.”

8.

Igen, emlékezett, ebéd után
szokott ledőlni így a heverőre.
Reggeltől délig edzés a Dunán
a nyolcassal, Lupát is megkerülve.
Feltört, bütykös tenyér, de vígan ülne
akármeddig a guruló kocsin,
csak hát hétközben iskolában ülhet, –
és még egy év az érettségiig!
Hogy unja már, hogy csupa doktriner tanít!

9.

Ezt gondolta a tanáiról. –
 Azért volt, persze, hétköznapi is edzés.
 Start-próba, gyors csapások: „*pulinó*”,
 rövid pályák, a sziget-csúcsnál kezdték,
 s a hajógyári kiságban eveztek
 (visszafelé) a versenyfutamat,
 hogy már a tüdejüket is kiköpték,
 s az edző mégis ritkán mondta, hogy
 „Ez jó! Tíz másodpercet még lefaragok!”

10.

A barlangkép most új helyszínre vált,
 egy stégen széles, hármass dobogó áll,
 oldalt csak csillognak a harsonák,
 s négy-négy fiú a hármass dobogónál
 mozdulna, mert mindegyik erre várt már,
 hogy bajnokságban megmértesse...
 „Nézd, ott vagyunk! – kiáltott fel Katáng –
 középső sorban, négyen, győztesek,
 öcsém meg én! S Karesz! A *sztrók* Csurák lehet.”

11.

Erről jutott eszébe, hogy mikor
fömlált a dobogó felső fokára,
nyakában érem, már a Himnusz szól,
s könnyezni kezd a harsonák szavára,
fölnéz a hídon tapsolók sorára,
ott áll az apja, az is könnyezik; –
a megindultság oly erősen rázza,
hogy boldog társai mind azt hiszik,
talán a légszomjtól fuldoklik még kicsit.

folyt. köv.